

Universitätsbibliothek Wuppertal

Epistolæ obscvrorvm virorvm

cvm inlvstrantibvs adversariisqve scriptis

Textvs

Hutten, Ulrich von

Lipsiæ, 1864

9. Iohannes Kanocknyx

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-976](#)

Sed cum surrexi hodie, non nihilum vidi
 Quod respondere tu voluisti mihi.
 Quid tibi persuades? an me tu iudicas Anser,
 Cui, quando clamitat, nemo respondet homo?
 Inter nos quanta fuerit amicitia semper,
 Optime tu nosti, si modo scire velis:
 Non poteras edere, non poteras bibere abs me,
 Semper ego in oculis, semper in lingua fui.
 Memini nos quandam non multis abhinc licet annis
 Obdormisse Ketae, invigilasse Ketae.
 Sed eheu quantum iam es mutatus ab illo,
 Dum te dissimulas, non noveris quasi me.
 Stulte, quid iam plus es, quam olim egoque fui,
 Quod tamen iam non sum, quia superbus eram.
 Ego quoque etiam solebam contemnere illos
 Qui erant minus, adspiciens neminem;
 Turgebat venter vana iactantia semper,
 Atque meis malis hamstrificare noram.
 Quando mecum loqui vellet antiquus amicus,
 'Non habeo tempus' ego dicebam ei.
 Brachia ponebam in latera, atque replebam
 Per latam viam, quae nimis arcta fuit.
 In meo cerebro tam alta consilia erant,
 Quam volat Aquila, cum petit ipse celum.
 Sed quid iam nunc sum? sum pauper nebulo, quem vix
 Salutat lictor, quando occurrit ei.
 Ergo sume exemplum in me, et corrige te mox,
 Ne post pœnitias, ista quod non feceris.
 Et si me amas, olim me sicut amasti,
 Proximo tu mihi certo responde die.
 Amen dico tibi, si non responderis cito,
 Tu ad patibulum pro me imposterum ito.
 Hisce dico vale, valetis, uti valebas,
 Dum tibi esse bene atque valere piget.

9.

35

Iohannes Kanocknyx

Professor Fylolavicus

Domino Bartvico Animalio

Collego altissime honoratissimo

bonam benedictionem optat

a Solis ortu usque ad occasum.

40

Scripsisti nuper ad me, mi College altissime, honoratissime, quod vellem
 tibi indicare meam sententiam, quam habeo de tuo pulchro libro, quem cito

¹⁰ Catharinæ. ¹⁸ plenis buccis, ut mus ericetus. ²⁴ ipse sic. edd.

²⁶ Kann noch nichts. ³⁷ Fylolanicus edd. scriptum fuerit Fylosovicus. ³⁸ Bartv.
 Anim.] Hartwich Diering? ³⁹ altissimo edd. 2.

mox edebis in lumen, prout dicitur, 'gens in tenebris vidit magnum lumen', et ego libenter tibi respondissem, si potuissem, quia in nostra nundina omnes mee terræ homines me visitabant in magno numero, et ego non poteram illis fieri sors, nisi quando nundina erat finita. Sed quia iam habui duos dies bonum otium, eo cogitantius volui respondere. Et sane profecto gratulor, quia tam audax fuisti, uti dicitur, 'audacia multos in perniciem detrusit', et voluisti simul scribere tam elegans librum, ex quo tot vires docti prorebunt, quot armati milites ex ventro equi Troiani prorebant. Nemo enim antea tam accuranter scivit, unde omnes voces hoc venirent, et quid est, ad exemplum 'video deo, edo, bibo'. Et est miraculum, quod homines possunt vivere, qui ista non sciunt: quod 'video' est cum oculo aperto rem aliquem percipio, et 'credo' quod est praesens: quia nonnunquam non credimus illud, quod non videmus; Et quod 'edere et bibere' sit cibum et potum per orem accipere, et per opem linguae, tanquam spadii vel spatonis, sepelire in sepulchrum stomachi. Ante omnia vero mihi valde bene placet originantia vocum, quas doces, ex quo videntur, quod lingua nostra Germanica est sicut dives penu, ex quo omnes aliae voces tanquam ex cista claustraria et corno copiarum possunt afferri. Nam quando nos Germanice dicimus 'eine Gurke', tunc Latinus dicit, 'cucumis', quasi 'cucumber, cucumistieri', a Germanico 'Kuhmist', et sic dicitur cucumis, quia cucumis libenter crescunt et fiunt magni in Kumist. Quando autem dicitur 'Kukumis', et bis vice ponitur syllaba Ku, tunc illud pro more sancta lingua significat multitudinem, et quod non debet omitti simus vaccæ in illo loco, ubi cucumes debent crescere: Nam quando habere volumus apud tempora cucumes, tunc oportet multum simum vaccæ addere. Profecto ego suadeo valdissime, ut hunc tuum librum edas, tunc enim apud doctum mundum magnum honorem habebis, et

semper honos, nomenque tuum, laudesque manebunt.

Vale.

10.

Tympana horrendum per plateas Parnassi resonabant, campanarum strepitus omnibus et singulis horrorem incutiebat, Bombardæ maiores in vallo ingenitum fragorem edebant, totusque Parnassus ad arma clamabat, currebat, videbanturque ima se miscere profundis: Plato barbam dentibus mordens vultu non adeo blando, lingua tamen facundiore primas sibi præ Aristotele ingrato cullo debere, vociferabatur, contendebat. Sed 'huc adeste', plusquam stentorea voce audiebatur Aristoteles, 'Quis me maior exstitit? ovum gallina sapientius? En! Politica mea pro lorica, Magna moralia pro scuto, Organon pro machæra anicipiti! Nolite cedere, fortes vos præbete: Non minor enim est virtus, quam discere, docta tueri'. Cato torvo vultu per plateas circumcursitabat, pugno pro gladio usurpus, 'Omnies pereant ad unum, nemini parcatur, sive amicus sive inimicus sit', rugiebat; Zeno vero ad angulum plateæ fronte serena perplacidaque consistens, et in sinu gaudens, 'Suis se gladiis periment', intra se ipsum dicebat. Reliqui omnes quo se vertebant, nesciebant, dum Apollo medios inter praesentem se stitit, et que istarum turbarum causa, quæ occasio, quæsivit.

³ terr. hom.] lansmanni in Epp. O. V. ⁷ quod edd. prr. ⁸ Tojani et accurantes edd. prr. ¹⁸ Gurcke edd. s. a. ²⁷ semper ... manebunt.] Verg. ecl. V. 78.

³⁵ vociferebatur edd. s. a. adesse edd. s. a. ⁴¹ ruiiebat. edd. prr.